

Warszawa, dnia 3 kwietnia 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1487/16

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

Sędziowie: SO Zenon Stankiewicz (spr.)

SO Marek Wojnar

protokolant: protokolant sądowy Marta Piotrowska

przy udziale prokuratora Marka Traczyka

po rozpoznaniu dnia 3 kwietnia 2017 r. w Warszawie

sprawy W. M., syna L. i I., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 20 września 2016 r. sygn. akt II K 694/15

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu; kosztami sądowymi w sprawie obciąża Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. B. kwotę 516,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek od towarów i usług.

SSO Zenon Stankiewicz SSO Ludmiła Tułaczko SSO Marek Wojnar

Sygn. akt VI Ka 1487/16

## UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie

z dnia 3 kwietnia 2017r.

Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie został zaskarżony przez prokuratora i obrońcę oskarżonego. W sposób nader oczywisty trafny jest środek odwoławczy złożony na korzyść oskarżonego. Nie powtarzając za Sądem Rejonowym szczegółowych (i prawidłowo ustalonych) okoliczności faktycznych sprawy, należy dla potrzeb niniejszych rozważań podkreślić następujące okoliczności. Oskarżony, prowadząc działalność gospodarczą jako podwykonawca firmy (...) wykonywał roboty ziemne na terenie szkoły podstawowej przy ul. (...) w W.. W ramach tychże prac nawiązał współpracę z firmą (...), która dwukrotnie dostarczyła piasek na budowę boiska szkolnego, wystawiając stosowne faktury z odroczonej terminem płatności. Wykonawca – Firma (...) – nie uznał owych faktur, utrzymując, że nastąpiło już całkowite rozliczenie zleconych prac. Oskarżony nie zapłacił za dostarczony piasek, oczekując na realizację faktur przez wykonawcę. Oskarżyciel utrzymuje, iż oskarżony dopuścił się oszustwa na szkodę firmy, która

dostarczyła piasek, zaś Sąd Rejonowy – że doszło do przywłaszczenia owego piasku jako mienia powierzonego. Oba te poglądy są nieuprawnione.

Jak już wyżej wskazano, w obu przypadkach dostawy piasku wystawiono faktury z odroczonym terminem płatności. Nie sposób zatem czynić oskarżonemu zarzutu, iż nie uzyskując aprobaty płatności pierwszej z nich nie zachował należytej ostrożności, zamawiając kolejną dostawę surowca. Niezależnie już więc od kwestii towarzyszącemu oskarżonemu zamiaru przywłaszczenia (o czym niżej), oczywiste jest, że w chwili dokonywania transakcji ani nie wprowadzał on, ani nie wyzyskiwał błędu kontrahenta co do swoich możliwości płatniczych. W sposób oczywisty czyni to niedopuszczalnym stawianie oskarżonemu zarzutu oszustwa, w rozumieniu przepisu art. 286§1 kk.

Brak jest też podstaw do podzielenia poglądu Sądu Rejonowego, jakoby oskarżony dokonał przywłaszczenia piasku. Do przyjęcia realizacji znamion przywłaszczenia konieczne jest wykazanie, że oprócz obiektywnego rozporządzenia cudzą rzeczą przez sprawcę, jego działaniu towarzyszy tzw. animus rem sibi habendi, tj. zamiar zatrzymania rzeczy dla siebie albo dla innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2016r. w sprawie II AKa 145/16 – Lex nr 2073871). Zamiaru takiego oskarżonemu nie udowodniono. Za argument tego rodzaju nie sposób w szczególności przyjąć uchylania się przez niego od kontaktów z kontrahentem już po otrzymaniu dostawy piasku, a to z powodu oczywistego dyskomfortu wynikłego ze świadomości niewątpliwego pokrzywdzenia go brakiem zapłaty za dokonaną usługę. Oskarżony ani nie zatrzymał piasku dla siebie, ani dla innej osoby. Tak jak uprzednio, nadal wykonując zleconą mu pracę przeznaczył ów piasek na budowę boiska szkolnego (w istocie na rzecz Skarbu Państwa). Ustalenie dłużnika pokrzywdzonej firmy (...) winno nastąpić przy wykorzystaniu instrumentarium prawa cywilnego (niewykonanie zobowiązania), a nie w trybie represji prawnokarnej. Należało zatem oskarżonego uniewinnić, nie dopatrując się w jego zachowaniu znamion czynu zabronionego.